

En dä Zigg, wo ich Taxi gefahre han, hatt ich natörlich och hin un widder die traurige Erfahrung maache müsse, dat die Lück, die en et Auto steige däte, sage: “Godd sei Dank! Endlich einer, dä ming Sproch sprich!”

Ich han ens met ener Oma, die wor bestemmp - naja, wie ald mag dat Fräuche gewäse sin - fünfunachtzig - wore mer dann esu bessche am Fachsimpele. Do säht se: “Jung, sprichs do dann üverhaup richtig Kölsch?”

“Jo”, sag ich, “ich denke schon”, sag ich, “Esu, wie ich et geliert han, su, wie mer der Schnabel gewahßen es, su sprech ich Kölsch.”

Do säht die för mich: “Dann sag mer ens dä folgende Satz, dä ich der jetzt op Hochdeutsch nenne, op Kölsch: ‘Jesus Christus ging mit seinen zwölf Aposteln den Ölberg hinauf’.” Boh, han ich eets ens geschleck.

“Nä”, sag ich, “alsu do fällt mir nix zo en.”

“Jo”, säht se, “pass op! Jetzt sagen ich dir dat: ‘Der Zimmermanns Jupp klabasterte met singe zwölf Trabante der Tronsberg erop’”, säht se, “un dat es Kölsch!” Han ich mich en däm Auto baal weggeschmesse.

Offermanns, Karl (60): *Der Ölberg*

ʔen dɛ ʦɪk vo ʔɪ ʔakɪ fa:bə han had ʔɪ natøɪɪʔ ʔox hin ʔɪn vɪdɛ di ʦʁʊbɪjə ʔɛ'fa:bɪjə ma:xə mʏsə dat:i
 lʏk di ʔɪn ʔət ʔaʊto ʃteɪjə dɛ:tə ʔɪn za:wən jət_sai dank ʔɛntɪɪʔ ʔɛɪnə dɛ mɪj ʃpɔ:x ʃpɪɪʔ ʔɪn da han ʔɪ
 dan_əns med_əne ʔoma di vo bɛstemp naja vi_alt ma:x dat fɔɪɪjə jəvɛzə zɪn ʔɪnəvɪn'axʦɪɪʔ vo mɛ
 dan_əzu besjə ʔam ʔaxsɪmpələ ʔun zɛ:t_sə jɪj ʃpɪɪʔs də dan_ɪbɛ'hɔɪp ʔɪɪɪɪʔ kœɪɪj jo za_ɪɪ dɛɪkə ʃo:n
 ne za_ɪz_əzu vi_ɪz_ət jœɪɪt han zu vi mɛ dɛ ʃna:bəl jəva:sə ʔɪs zu ʃpɛz_ɪɪ kœɪɪʔ ʔɛn da zɛ:d:i fə mɪɪ dan
 zax mɛ_əns ʔɪljəndən zats dɛ_ɪh dɛ jɛʦ ʔop ho:xdɔɪtʃ nɛnə ʔop kœɪɪ ʔjɛ:zʊs ʔkɪstʊs gɪj mit saɪnən
 ʦvøɪf ʔa'pɔstəlɪn dɛ:n ʔø:lɛɪk hi'nauɪf bɔ ha_ɪz_e:dz_əns jœɪɪk nɛ: za_ɪɪ ʔalzo da fɛɪt mɪɛ nɪks ʦso ʔɪn
 ja: zɛ:t sə paz_op jɛts:a:bə ʔɪɪ dɪɛ dat ʔɪmɛmans jɔp kla'bastɛt mɛt sɪjə ʦvøɪf ʦba'bantə dɛ
 ʔɔ:nsbɛz_əɔp zɛ:t sə dad_ɛs kœɪɪʔ ha_ɪɪ mɪz_ɛn dɛm ʔaʊto ba:l ʔɛkɪjɛmɛsə